

Sygn. akt V AGa 358/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2021r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach V Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca – SSA Barbara Konińska

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2021r. w Katowicach

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. U., R. U. i W. U.

przeciwko Przedsiębiorstwu Produkcyjnemu i Usługowo-Handlowemu (...) Spółce
z ograniczoną odpowiedzialnością w S. (...)

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanej

od wyroku Sądu Okręgowego w Katowicach

z dnia 21 maja 2021r., sygn. akt XIV GC 309/17

oddala apelację.

SSA Barbara Konińska

Sygn. akt V AGa 358/21

UZASADNIENIE

Pozwem z 30 czerwca 2017r. powodowie M. U., R. U.

i W. U. wystąpili przeciwko pozwanej - Przedsiębiorstwu Produkcyjnemu

i Usługowo-Handlowemu (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością (...) z siedzibą w S. o uchylenie uchwały nr (...)

Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników pozwanej z 20 maja 2017r. Uzasadnili, że zaskarżona uchwała w przedmiocie
przeznaczenia zysku wypracowanego za rok 2016 w wysokości 361.528,46 zł na kapitał rezerwowy, została podjęta z
pokrzywdzeniem powodów – wspólników mniejszościowych

i że decyzjami podejmowanymi zgodnie z wolą wspólnika większościowego A. S., od 2002 roku osiągnięte przez
spółkę zyski są w całości przeznaczane na kapitał rezerwowy spółki a wspólnicy są pozbawieni prawa do wypłaty
dywidendy. Wskazali także, że cały zysk roczny był przeznaczany na kapitał zapasowy pomimo tego, że spółka nie
dokonuje żadnych znaczących inwestycji, a wspólnik większościowy próbował pozyskać wypracowane przez spółkę
środki wypłacając samemu sobie premie uznaniowe,

z pominięciem podziału zysku w postaci dywidend.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powodów na jej rzecz
kosztów zastępstwa procesowego. Pozwana podniosła, że powodom nie przysługują uprawnienia do wystąpienia z
roszczeniem o uchylenie uchwały zwyczajnego zgromadzenia wspólników, albowiem możliwość taka przewidziana
jest przede wszystkim w celu zabezpieczenia interesów spółki, a nie partykularnych interesów wspólników. Wskazała,
że uchwała nr (...) z dnia 30 maja 2017r. spowodowała polepszenie sytuacji spółki jako całości, a tym samym była

działaniem podjętym w interesie wszystkich wspólników i została podjęta zgodnie z propozycją zarządu spółki zawartą w sprawozdaniu finansowym za rok 2016, a pieniądze zostały przelane na kapitał rezerwowy w ściśle określonym celu związanym z bieżącą działalnością i rozwojem spółki. Podkreśliła, że jako zakład pracy chronionej, zatrudniającej w większości osoby niepełnosprawne, za najważniejszy cel musi stawiać sobie zapewnienie jak najlepszych warunków rozwoju pracowników, a zatem jej działalność powinna być oceniana według innych kryteriów, niż działalność spółek kapitałowych działających głównie w celu wypracowania zysków. Wskazała też, że wypłata zysku za rok 2016 spowodowałaby uszczerbek finansowy, w tym utratę płynności spółki.

Wyrokiem z dnia 21 maja 2021r. sygn. XIV GC 309/17 Sąd Okręgowy w Katowicach w punkcie 1. uchylił uchwałę nr (...) z dnia 30 maja 2017 roku Zwyczajnego Zgromadzenia Wspólników Przedsiębiorstwa Produkcyjnego i Usługowo-Handlowego (...) Spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (...) (KRS (...)), w punkcie 2. zasądził od pozwanej na rzecz powodów kwotę 1.097 zł z tytułu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, w punkcie 3. nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Okręgowego w Katowicach kwotę 5.234 zł z tytułu zwrotu kosztów sądowych.

Sąd Okręgowy oparł wydany wyrok o ustalenie następujących faktów:

Powodowie są wspólnikami pozwanej spółki, w której posiadają wspólnie 2 udziały o łącznej wartości 10.000 zł. Nadto, wspólnikami pozwanej są R. M. posiadający 2 udziały o łącznej wartości 10.000 zł oraz A. S., posiadający 6 udziałów o łącznej wartości 30.000 zł. W dniu 30 maja 2017r. odbyło się Zwyczajne Zgromadzenie Wspólników pozwanej spółki, które zatwierdziło sprawozdanie finansowe z działalności spółki za rok obrotowy 2016, który zamknął się sumą bilansową 2.762.280,32 zł, a rachunek zysków i strat wykazał zysk netto 361.528,46 zł. Następnie, w stosunku głosów 6 „za” do 4 „przeciw” i o „wstrzymujących się” podjęto uchwałę nr (...) o przekazaniu zysku w wysokości 361.528,46 zł na fundusz rezerwowy z przeznaczeniem na zakup sprzętu komputerowego i oprogramowania w kwocie 150.000 zł, zakup i montaż urządzeń i systemów do stacji monitorowań alarmowych w kwocie 180.000 zł oraz zakup pojazdu na potrzeby grup interwencyjnych w kwocie 31.000 zł. Do podjętej uchwały M. U. złożyła sprzeciw, do którego dołączyli się także pozostali mniejszościowi udziałowcy.

Pozwana osiągnęła w 2016r. przychody ze sprzedaży usług i materiałów o wartości netto 4.288.303,25 zł. Na dzień 31 grudnia 2016r. pozwana zatrudniała 344 osoby w tym 333 osoby niepełnosprawne. W 2016r. fundusz płac wynosił 7.169.400 zł, przy czym fundusz płac dla 24 pracowników administracji, w tym członków zarządu zatrudnionych na umowę o pracę wynosił 705.609,97 zł. Spółka korzystała z leasingu pracowników, który pozwolił obniżyć koszty zatrudnienia w 2016r. o kwotę 298.698 zł. W październiku 2016r. pozwana dokonała sprzedaży hali przemysłowej wraz z zapleczem socjalnym i prawem użytkowania wieczystego oraz maszyny i urządzenia do produkcji profili, za łączną kwotę 750.000 zł. Spółka świadczyła również usługi w 2016r. dla 28 kontrahentów. Przychody netto ze sprzedaży usług wynosiły 4.228.303,25 zł, na które składały się usługi czystościowe i ochrony mienia. W 2016r. spółka zanotowała wzrost przychodów ze sprzedaży w stosunku do roku poprzedniego o 3,64%. Wzrosły również koszty na skutek podwyżki płacy minimalnej. Na dzień 31 grudnia spółka posiadała środki pieniężne w wysokości 1.140 721,89 zł. Zobowiązania spółki wynikające z wynagrodzeń pracowników za grudzień wynosiły 418.684,33 zł. Rezerwa na zobowiązania wynosiła 821.879,60 zł.

Na podstawie analizy danych bilansowych Zarząd Spółki w sprawozdaniu z działalności za rok 2016r. postanowił kontynuować działalność w zakresie usług ochrony mienia i czystościowych. Nadto uznał za konieczne dla rozwoju spółki rozbudowanie pionu ochrony osób i mienia o stację monitorowania i napadu, albowiem jej posiadanie staje się wymogiem dla wielu zamawiających z sektora zamówień publicznych. Spółka nie zaciągnęła i nie posiadała w 2016r. żadnego zobowiązania kredytowego, w tym kredytu w rachunku obrotowym.

Na skutek propozycji złożonej przez A. S. pismem z 24 października 2017r. Zarząd pozwanej zwrócił się do wspólników mniejszościowych, czy są zainteresowani nabyciem 6 udziałów stanowiących własność A. S.. Pismem z 14 listopada 2017r. pozwani wyrazili zainteresowanie propozycją. Do sprzedaży udziałów ostatecznie nie doszło.

Wspólnik A. S. został oskarżony o to, że w okresie od stycznia 2002r. do października 2012r. w S. jako prezes zarządu Przedsiębiorstwo Produkcyjne

i Usługowo-Handlowe (...) sp. z o.o. (...)w S., będąc obowiązany do zajmowania się prawami majątkowymi, na podstawie przepisów ustawy, umowy oraz decyzji walnego zgromadzenia spółki, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, nadużywając udzielonych mu uprawnień, wyrządził wskazanej spółce szkodę majątkową w wielkich rozmiarach, poprzez przyznanie sobie nienależnej premii w łącznej wysokości 4.502.135,05 zł. W dniu 12 kwietnia 2018r. Sąd Okręgowy w Katowicach wydał w sprawie sygn. akt XXI K 254/15 wyrok uniewinniający A. S..

Wskaźniki płynności spółki wskazują na istnienie w pozwanej spółce nadpłynności finansowej. Przy przyjęciu, że na rzecz wspólników zostałyby wypłacone 50% zysku spółki, wskaźnik wypłacalności środkami pieniężnymi nadal byłby na poziomie powyżej optymalnego, natomiast wskaźnik pokrycia aktywów trwałych kapitałem własnym i rezerwami długoterminowymi kształtowałyby się na bardzo wysokim poziomie. Wskaźnik trwałości struktury finansowania wyliczony w sprawozdaniu zarządu wynoszący 0,70 oznacza wysoki stopień wypłacalności wobec wierzycieli. Spółka pomimo podpisania umowy na kredyt w rachunku bieżącym nie wykazuje zadłużenia kredytowego, czyli nie korzysta lub bardzo rzadko korzysta z kapitałów obcych, a nadto rentowność za rok 2016 spółka wykazuje wyłącznie dzięki przeprowadzonej transakcji sprzedaży części majątku trwałego – hali produkcyjnej w C., bez której spółka zanotowałaby stratę. Zgromadzone wysokie kapitały spółki nie generują zysku dla właścicieli. Analiza rentowności i wyniku finansowego spółki wskazuje niską i zmniejszającą się rentowność spółki i jej aktywów, a wręcz może świadczyć o istnieniu zagrożenia kontynuacji jej działalności.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd Okręgowy oparł się między innymi o opinię biegłej z zakresu rozliczeń finansowych i rachunkowości B. K., uznając ją za rzetelną. Sąd Okręgowy wskazał na skutek odmowy przez pozwaną spółkę złożenia niezbędnej dokumentacji, dokonanie przez biegłą analizy w pełnym zakresie określonym postanowieniem Sądu nie było możliwe. Sąd Okręgowy pominął na podstawie art. 235² § 1 pkt 2 k.p.c. wnioski powodów o zobowiązanie pozwanej do złożenia sprawozdań finansowych, sprawozdań z działalności zarządu pozwanej i rachunku zysków za okres od 2002r. na okoliczność przeznaczenia zysku na kapitał rezerwowy, oraz o dopuszczenie dowodu z dokumentów znajdujących się w aktach KRS na okoliczność, że spółka wypracowała zyski, okolicznościom tym pozwana bowiem nie zaprzeczała.

Sąd Okręgowy uznał, iż pozbawienie powodów jako wspólników mniejszościowych udziału w zyskach od kilku lat należy ocenić jako sprzeczne z dobrymi obyczajami rozumianymi jako naruszanie zasad lojalności i uczciwości kupieckiej, mające na celu pokrzywdzenie wspólników. Jako podstawę swego rozstrzygnięcia wskazał art. 249 § 1 k.s.h.,

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., zaś o kosztach sądowych na podstawie art. 113 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

W apelacji od tego rozstrzygnięcia pozwana podniosła zarzuty naruszenia art. 191 § 1 k.s.h.; art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c.; art. 227 k.p.c. w zw. z art. 240 § 1 k.p.c.; art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 § 3 k.p.c. w zw. z art. 17 k.p.c. w zw. z art. 223 k.s.h., art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 i 2 k.p.c.; art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c.; art. 233 § 1 k.p.c.; art. 249 § 1 k.s.h.

Podnosząc powyższe zarzuty szczegółowo uzasadnione w treści apelacji pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku przez oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa

procesowego i kosztów postępowania apelacyjnego lub z ostrożności procesowej o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania.

Powodowie nie złożyli odpowiedzi na apelację.

Sąd Apelacyjny ustalił i zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona.

Sąd Apelacyjny podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy, jak i wysnute zeń wnioski i jako prawidłowe przyjmuje je za własne. Ustalenia Sądu I Instancji mają bowiem pełne odzwierciedlenie w materiale dowodowym sprawy, zaferowanym przez strony, który to materiał poddany został ocenie nie wykraczającej poza granice przewidziane w art. 233 § 1 k.p.c.

Za nietrafny należy uznać zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., który to przepis dotyczy oceny wiarygodności i mocy dowodów przez sąd według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Powyższa ocena dokonywana jest na podstawie przekonań sądu, jego wiedzy i doświadczenia życiowego. Ocena ta powinna uwzględnić wymagania prawa procesowego, wskazania wiedzy, reguły logicznego myślenia według których sąd w sposób bezstronny, racjonalny i wszechstronny ma obowiązek rozważyć materiał dowodowy jako całość, dokonując wyboru określonych środków dowodowych i wając ich wiarygodność oraz moc odnieść się do pozostałego materiału dowodowego. Też oceny zebranego materiału dowodowego dokonał Sąd pierwszej instancji, nie naruszając płynących z art. 233 § 1 k.p.c. reguł, a czemu dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Odmienne przekonanie skarżącej o wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów, potrzebie ich przeprowadzenia i ich odmienna ocena niż dokonana przez Sąd Okręgowy nie daje podstaw do uznania zasadności postawionego w apelacji zarzutu.

Wskazać przy tym należy, że ciężar instruowania tj. dostarczenia materiału procesowego zgodnie z zasadą kontradyktoryjności spoczywa na stronach, które mają obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego co do faktu z którym łączą określone skutki. Sąd Okręgowy nałożył zobowiązanie na pozwaną do złożenia dokumentacji wskazanej przez biegłą, niezbędnej do sporządzenia opinii, pod rygorem zastosowania art. 233 § 2 k.p.c. na wypadek odmowy ich złożenia. Jak wynika

z treści tego przepisu sąd według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału ocenia, jakie znaczenie nadać odmowie przedstawienia przez stronę dowodu lub przeszkodom stawianym przez nią w jego przeprowadzeniu wbrew postanowieniu sądu. Sąd Okręgowy wobec braku przedstawienia przez pozwaną biegłej części żądanych dokumentów miał prawo przyjąć zgodnie z treścią tego przepisu, że odmowa pozwanej miała na celu uniemożliwienie przeprowadzenia dowodu pozwalającego na pełną analizę sytuacji finansowej skutki i skutków wypłaty dywidendy wspólnikom. W tej sytuacji zasadnie Sąd I instancji stosując art. 233 § 1 k.p.c. przyjął za podstawę orzekania ustalenia biegłej dokonane na podstawie zgromadzonych w sprawie dowodów, pomijając wpływ niskiej rentowności spółki oraz stanu środków finansowych na zasadność roszczenia powodów. Bezzasadnymi są przy tym szczegółowo podnoszone przez pozwaną zarzuty naruszenia art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. w zw. z art. 240 § 1 k.p.c.; art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 § 3 k.p.c. w zw. z art. 17 k.p.c. w zw. z art. 223 k.s.h., sprowadzające się do tego, że żądane przez biegłą dokumenty były zbędne do wydania opinii, czy też biegła sama mogła ich poszukiwać w innych instytucjach, czy też gołosłowny zarzut, że biegła nie zapoznała się

z dokumentami finansowymi znajdującymi się w aktach sprawy, które jak słusznie ocenił Sąd I Instancji zostały wybiórczo przedstawione przez stronę pozwaną. Podkreślić w tym miejscu należy, że ogólnikowe zaprzeczenie wszystkim twierdzeniom strony przeciwnej za wyjątkiem wyraźnie przyznanych czy też postawienie zarzutu nieudowodnienia jej twierdzeń bez przedstawienia własnego stanowiska co do danej kwestii faktycznej, jak ta się przedstawia, nie czyni zadość obowiązkowi płynącemu art. 3 k.p.c., 210 § 2 k.p.c. Strona winna się wypowiedzieć co do konkretnych twierdzeń i konkretnych dowodów dotyczących poszczególnych faktów, objętych treścią zdarzeń

cywilnoprawnych, zwłaszcza gdy jej dotyczą, bądź w nich uczestniczyła a także przedstawić dowody na poparcie swych twierdzeń zgodnie z treścią art. 6 k.c., czego pozwana nie uczyniła.

Nie mogą też być uznane za zasadne zarzuty naruszenia art. art. 227 k.p.c. w zw. z art. 235² § 1 pkt. 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 233 § 1 k.p.c. oraz art. 227 k.p.c. w zw. z art. 240 § 1 k.p.c.; art. 227 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 2 § 3 k.p.c.

w zw. z art. 17 k.p.c. w zw. z art. 223 k.s.h., mające polegać na braku pominięcia zgłoszonego przez powodów wniosku dowodowego i dopuszczenie dowodu z opinii biegłego na okoliczności wykraczające zdaniem pozwanej poza ramy niniejszego postępowania i brak pominięcia sporządzonej opinii biegłego w ocenie dowodów a także brak reasumpcji postanowienia dowodowego. Wbrew zarzutom skarżącej postanowienie Sądu I instancji

o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego nie sprowadzało się do całościowego zbadania rachunkowości i działalności gospodarczej pozwanej w latach 2016r. i 2017r. i wydatkowania przez pozwaną swoich środków zgodnie z przepisami prawa, skoro przedmiotem opinii jak wynika z postanowienia z dnia 27 lutego 2020r. były inne okoliczności wskazane szczegółowo w treści tego postanowienia. Przy tym w szczególności istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miało zbadanie jak wskazał to w swoim postanowieniu Sądu I instancji sytuacji finansowej pozwanej spółki, stanu kapitału zapasowego i rezerwowego, względnie funduszu zapasowego i funduszu rezerwowego oraz czy kwoty przekazane na fundusz rezerwowy uchwałą z dnia 30 maja 2017r miały pokrycie w faktycznie posiadanych zasobach finansowych spółki, w szczególności tak na koniec maja 2017r. jak również na koniec 2017r. skoro Sąd I Instancji zgodnie z treścią art. 316 § 1 k.p.c. zobowiązany był uwzględnić także stan rzecz z chwili zamknięcia rozprawy. Biorąc zaś zarzuty pozwanej dotyczące braku możliwości wypłaty zysku, istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy miała także okoliczność czy zysk wypracowany przez spółkę w 2016r. miał „odzwierciedlenie” w faktycznie posiadanych przez spółkę zasobach finansowych,

w tym pieniężnych i czy zysk za 2016r. faktycznie został przekazany na kapitał bądź fundusz zapasowy lub rezerwowy.

O ile zaś dopuszczenie dowodu z opinii biegłego przez Sąd

I Instancji na okoliczność „czy dopuszczalne było aby bieżąca działalność pozwanej spółki była finansowana z zysku z danego roku, jak w zaskarżonej uchwale, bez zgody współników oraz czy mogłaby być finansowana bieżąca działalność spółki z kapitału zakładowego” przekraczają w istocie kompetencje biegłego i powinny być ewentualnie przedmiotem oceny sądu stosującego z urzędu prawo materialne, o tyle skarżąca nie wykazała związku pomiędzy tymże uchybieniem i treścią zaskarżonego wyroku. W żadnym też zakresie Sąd Okręgowy nie zastąpił wbrew zarzutom pozwanej Sądu Rejestrowego ani nie wydał rozstrzygnięcia zastępującego tenże Sąd. Niesłusznym jest przy tym twierdzenie skarżącej, by wyłącznie uprawnieniem Sądu Rejestrowego było badanie rachunkowości i działalności gospodarczej pozwanej w latach 2016r. i 2017r. i tego czy księgi rachunkowe i rozliczenia pozwanej są wykonywane w sposób należyty, skoro takowe badanie może być przeprowadzone także

w postępowaniu cywilnym, karnym i karnym skarbowym w zależności od przedmiotu postępowania. Żaden przepis ustawy nie zabrania przeprowadzenia dowodu na tę okoliczność w innym postępowaniu a Sąd I Instancji nie wydał rozstrzygnięcia podlegającemu wpisowi

w Krajowym Rejestrze Sądowym ani w ramach postępowania rejestrowego, nie sposób zatem uznać by jak twierdzi skarżąca wkroczył w kompetencje Sądu Rejestrowego dopuszczając dowód z opinii biegłego.

Niezasadnym jest także zarzut naruszenia art. 233 § 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 286 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. mający polegać na pominięciu zarzutów pozwanej do opinii biegłego i zaniechaniu zwrócenia się do biegłego o sporządzenie opinii uzupełniającej. Po pierwsze, pozwana o sporządzenie takowej opinii uzupełniającej wносиła. Po wtóre, do czasu zamknięcia rozprawy o przed Sądem I Instancji, co miało miejsce w dniu 7 maja 2021r., mimo zobowiązania sędziego z dnia 7 grudnia 2020r., nie złożyła dokumentów żądanych przez biegłego, a następnie przez Sąd Okręgowy, które ewentualnie mogłyby skutkować zwróceniem się o takową opinię z urzędu przez Sąd I instancji.

Wbrew zarzutom skarżącej Sąd Okręgowy nie naruszył także prawa materialnego,

w szczególności nie dopuścił się obrazy art. 191 § 1 k.s.h. Sąd Okręgowy w żadnym wypadku dokonując wykładni tego przepisu nie stwierdził, jak wskazuje to pozwana że „prawo współnika do udziału w zysku wynikającym z

rocznego sprawozdania finansowego jest prawem bezwzględny, posiadającym pierwszeństwo wobec interesu spółki i tworzącego przez tą spółkę zakład pracy chronionej”. Przeciwnie, wbrew zarzutom skarżącej Sąd Okręgowy badał, czy spółka w rzeczywistości posiada środki pozwalające na wypłatę zysku i jak jego wypłata wpłynie na funkcjonowanie spółki i jej interesy dopuszczając dowód z opinii biegłego. Jak zaś już wskazano wyżej to pozwana odmawiając przedłożenia żądanych przez biegłą a następnie przez Sąd dokumentów uniemożliwiła dokładne zbadanie jej sytuacji finansowej. Pozwana twierdząc przy tym, iż wypłata zysku wspólnikom naruszy, bądź może naruszyć funkcjonowanie zakładu pracy chronionej, zabezpieczenie miesięcznej kwoty wynagrodzeń dla pracowników, czy też może skutkować brakiem możliwości tworzenia lub utrzymania miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych lub w jakikolwiek inny sposób naruszy interesy spółki okoliczności tej nie udowodniła będąc przy tym obciążona ciężarem dowodzenia faktów, z których wywodzi skutki prawne zgodnie z treścią art. 6 k.c. Jak wynika zresztą z uzasadnienia apelacji pozwana sama nie twierdzi już nawet, że przeznaczenie zysku za 2016r. do wypłaty na rzecz wspólników naruszyłoby możliwość dalszego funkcjonowania spółki, skutkowałoby brakiem możliwości tworzenia lub utrzymania miejsc pracy dla osób niepełnosprawnych lub w inny sposób naruszyłoby interesy spółki a jedynie, że okoliczności takowych nie da się wykluczyć.

W tej sytuacji niezasadnym jest także stawiany w apelacji zarzut naruszenia art. 249 § 1 k.s.h. Jak prawidłowo ustalił Sąd Okręgowy i co było bezsporne było pomiędzy stronami, pozwana nie wypłacała wspólnikom dywidendy już od 2002r., czyli od 14 lat. Tym samym pozwana przez 14 lat nie realizowała wynikającego z art. 191 k.s.h. uprawnienia wspólników do udziału w zysku wynikającego z rocznego sprawozdania finansowego i przeznaczonego do podziału uchwałą zgromadzenia wspólników, proporcjonalnie do posiadanych udziałów. Tymczasem powyższe prawo do udziału w zyskach spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest jednym z najważniejszych uprawnień jej udziałowców z racji kapitałowego charakteru tej spółki. Nie można zaś przyjąć by brak przeznaczenia nawet w części zysku z 2016r. do podziału pomiędzy wspólników, skoro przez tak długi okres czasu nie był on w ogóle wypłacany, był zgodzie z dobrymi obyczajami i nie prowadził do pokrzywdzenia powodów jako wspólników mniejszościowych. Twierdzenie pozwanej o braku kompetencji części wspólników do świadczenia pracy na rzecz spółki, czy braku wolnego etatu dla nich

w pozwanej spółce, w sytuacji gdy wspólnik większościowy jednoosobowo podejmujący decyzje w tej spółce jest w niej zatrudniony i na bieżąco z tego tytułu czerpie korzyści w tym z wypłacanego mu wynagrodzenia i premii, nie uzasadnia przeznaczenia całego zysku spółki przez kolejny rok na potrzeby spółki i odmowy jego wypłaty nawet w części wspólnikom. Argumenty pozwanej o zabezpieczeniu spółki na zmienną koniunkturę rynku, pozostawieniu tzw. poduszki finansowej i zabezpieczeniu wypłaty wynagrodzeń dla osób niepełnosprawnych nie mogą prowadzić do stałego pozbawienia wspólników mniejszościowych prawa do udziału w zyskach, do czego przy braku wykazania złej kondycji finansowej spółki sprowadza się ponawiane od wielu lat działanie pozwanej. Dyskrecjonalna władza wspólników ustalających przeznaczenie zysku nie może oznaczać stałej odmowy wypłaty dywidendy wspólnikom w sytuacji braku szczególnych potrzeb spółki, które uzasadniałoby przeznaczenie zysku w całości na jej potrzeby.

Z tych wszystkich przyczyn apelacja jako pozbawiona uzasadnionych podstaw podlegała oddaleniu o czym Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 15 z.zs¹ ust.1 pkt.4 ustawy z dnia 2 marca 2020r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (t.j. Dz.U. z 2020r., poz. 1842 ze zm.).

SSA Barbara Konińska